

C.W. Schultz-Lorentzen prædiken påskedag

Taler

Christian Wilhelm Schultz-Lorentzen
Præst

Dato

23. april 1943

Sted

Vor Frelseres Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 16, vers 1-8

- 1 Paaskeevangeliet om Jesu Kristi Opstandelse fra de døde er ikke bare en Del, et
stykke af vor kristne Tro. Det er hele vor Tro. Som Paulus har sagt det: Er
Kristus ikke opstanden fra de døde, er vor Tro forgæves, saa har den slet ingen
Grund. Og Paaskeglæden, der giver sig saa mægtigt et Udtryk i vor Salmesang:
5 Krist stod op af døde i Paaske-Morgenrøde, thi synger lydt og sjæleglad Guds
Menighed i allen Stad, er ikke blot en Glæde, der har hjemme Paaskedag, men
det er en Glæde, der gennemstrømmer alt, hvad der hedder Kristentro og Kri-
stenliv, en Glæde, der altid er til Stede, danner Baggrunden, den lysende
Baggrund hos alle, der har Kristennavn. – Glad Kristendom er ikke en særlig
10 Slags Kristendom, men ægte Kristendom er altid Glæde. Frelseren laa i sorten
Jord, sidder Ærens Trone, Aand og Liv er til os hans Ord, Glæden vor
Salmetone. Det er en Glæde, der har sin Oprindelse, sin Rod, sit Kildespring i
Paaskeevangeliet, fordi dette Evangelium betyder, at Gud har vundet, og vi kan
være urokkelig sikre paa, at Gud altid vinder til sidst. Derfor er Kristendom et
15 Lyssyn, kristne Mennesker er Lysseere. Lovet være Gud, Vor Herres Jesu Kristi
Fader, som har genfødt os til et levende Haab ved Jesu Kristi Opstandelse fra de
døde!

- Det er denne Glæde, vi møder i den første Paaske, da Disciplene kunde hilse
20 hinanden med den Hilsen: Han er opstanden, han er ikke død, han lever. Og
denne Glæde er saa forunderlig netop paa den mørke Baggrund, som
Skærtorsdag og Langfredag har afmalet for os. Det, der var sket, var jo ikke blot,
at de havde mistet deres Ven, men det var mere. Det betød, at Menneskers Vold
og Uretfærdighed havde været det stærkeste, at den, som de vidste, var uskyldig
25 og ren, var hængt til Døde paa et Kors, at det Haab, den Forventning, de havde
haft til Jesus, var død sammen med ham. Vi havde haabet, siger de Disciple, der

gik til Emmaus, at han var den, der skulde forløse Israel. Men nu haabede de ikke mere. Det betød, at Gud havde tabt, for det var jo Gud, der havde sendt
30 Jesus. Men det onde var altsaa stærkere end Gud. Saa fuldstændig var Jesu Venner nu ribbede for alt. Og de havde jo Ret.

Og saa med eet lød det: Han er opstanden, han lever dog. Her er ingen Forklaring mulig, ingen menneskelig Begrundelse, her er Underet sket. Gud
35 sejrede dog. Og de Disciple, der før havde gaaet med bøjet Hoved uden Haab og Mod, de forstod nu, at alt dette, ogsaa det sværeste, Jesu Pine og Død, havde været Guds Raad. De kunde nu synge lydt og sjæleglad for med Guds Menighed i allen Stad: Ære være Gud i det høje!

40 Og det er denne Glæde, der maa finde Plads i vort Liv som Kristne. Det vil sige en Glæde, der regner med den haarde og mørke Virkelighed, som den er. Det er muligt for Mennesker at være i Besiddelse af et Slags Surrogat, en Erstatning for Glæden, naar de nemlig lukker deres Øjne for Virkeligheden, for Syndens og Dødens Magt, ogsaa over dem selv. Det lader sig nemlig gøre. Der er mange, der
45 ikke vil vide af, at de er Syndere og i Syndens Vold, der slet ikke kan tænke sig, at Døden saa at sige gaar ved siden af dem, at de ældes og opløses og en Dag skal bæres til Jorde. Det kan give en vis tilsyneladende Tilfredshed med Tilværelsen, de gerne vil nøjes med. Men det er lige saa sikkert, at den Dag, de virkelig møder Synden, Lidelsen, Døden, saa klapper de sammen. Der var ingen Vitaminer i
50 deres Livsanskuelse. Nej, Kristendom er ingen Illusion, ingen Ønskedrøm, den regner med Virkeligheden, med Synden og Dødens jærnhaarde Magt. Den ved, at det kan komme til at se ud, som om det er Synden og Døden, der har Overmagten, og Gud, der har tabt Slaget. Men dér er det, Paaskeevangeliet møder os. Lyset fra Paaskemorgen skal gøre det klart for os, at alt det, der saa ud
55 som Nederlag, alt det, vi maatte igennem, var efter Guds Raad, det var gennem vore Prøvelser, han vandt sin Sejr. Vi tror, ja, vi ved, at vi som Kristne, som Guds Børn, lever i Underets Tegn. »Hvor Gud mig fører, gaar jeg glad, han, ikke jeg, skal raade. - Hvor Gud mig fører, vil jeg gaa, om Foden end skal brænde«. Vi beder om, at Gud vil sejre i os med Syndernes Forladelse og evigt
60 Liv, og at vi maa sejre med ham, saa at vor Paaskeglæde kan blive fuldkommen.

Ja, Paaskeglæde. Vi ønsker hverandre nu en glædelig Paaske. Og hvor trænger vi til at faa en glad Paaske i Ordets egentligste Forstand. Vi føler det hver Dag stærkere, at her er det Uretfærdighed og Vold og Ondskab, der fører det store
65 Ord og hoverer over sin Magt, træder under Fod alt, hvad der er Aand, regner

ikke med Menneskeliv og Menneskeskæbner, men ubarmhjertigt sønderknuser hele Slægtled og hele Folkeslag. Denne Slægt har sandelig oplevet Syndens og Dødens Magt. Det er ikke underligt, at mange siger: »Der kan I se, Gud har
70 tabt, Kristendommen har lidt Nederlag«. Men vi minder hverandre om Paaskens Budskab: Gud sejrer dog. Netop naar det ser mørkest ud, naar vi selv har opgivet alt, saa sker Underet. hvem af os kan ikke se, at der maa et Under til, for at der igen kan blive Fred i Verden, nej, det er for lidt, et Under til, for at Guds Rige kan vinde igennem, og det bliver klart, at enhver har tabt, der gaar
75 mod Gud i Strid. Gud hjælpe os nu til at se og opleve en Opstandelse, en Verden, der rejser sig paany, en salig Opstandelse ogsaa for os.

Kilde

Prædikener af C.W. Schultz-Lorentsen. Nordlundes Bogtrykkeri, København, 1943

80

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Anden Verdenskrig, Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet, Påskedag

85

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/c-w-schultz-lorentzen-praediken-paskedag>

90

95

100